

μένων διαθέσεων τοῦ αὐτοκράτορος, ὅπως πάση δυνάμει καὶ ἄκοντος τοῦ κοινοβουλίου ἐπιβάλη τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀποκρουομένου νόμου, προλαμβάνει σπουδαιότητα οὐ τὴν τυχοῦσαν, δυνάμενον διὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἀρχικὴν πηγὴν αὐτοῦ ν' ἀποβῇ γόνιμον εἰς σοβαρὰ γεγονότα. Διότι ἢ εἰδῆσις, ὅτι ἡ κυβερνήσις βουλευέται νὰ καλύψῃ τὰς προσθέτους στρατιωτικὰς δαπάνας διὰ νέου ἐπὶ τῶν προσόδων, τῶν ὑπερβαίνουσάν τὰς δεκακίςχιλιάς μάρκας, φόρου, δὲν πιστεύομεν ὅτι θὰ μεταβάλῃ τὰς διαθέσεις τῶν μελῶν τοῦ συγκροτηθεμένου κοινοβουλίου, ὥστε νὰ καταστήσῃ περιττὴν τὴν ἐπιχειρήσιν τῆς καταλύσεως τῆς γενικῆς ὑψηφορίας, ἥτις θεωρεῖται πρόσκομμα εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ κρατοῦντος συστήματος. — Τὸ ἰταλικὸν ὑπουργεῖον κατώρθωσε μὲν ἐπὶ τέλος τὴν ὑπὸ τῆς Γερουσίας ἐπιτήφισιν τοῦ περὶ συντάξεων νομοσχεδίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐρείδεται κατὰ τὸ πλεῖστον ὁ τοῦ 1891 προϋπολογισμὸς καὶ τὸ ὅποῖον τοιοῦτους κλυδωνισμοὺς ἐπὶνεγκεν ἐπὶ τῆς κυβερνητικῆς καὶ κοινοβουλευτικῆς καταστάσεως, περιέστη ὅμως πρὸ ἄλλων πολὺ σοβαρῶν δυσχερειῶν, ἅς, καθ' ἃ ἀνεμένετο, δημιουργεῖ αὐτῇ ἢ πορεία τῆς ὑποθέσεως Τανλόγγου. Ὁ πολὺς οὗτος δυσευθυντῆς τῆς Ρωμαϊκῆς Τραπεζῆς κατέθηκε πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ὅτι ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Τραπεζῆς κατέβαλε τῷ κ. Γιολίττη ἑκατοντακίςχιλία φράγκα πρὸς ἐκλογικοὺς σκοποὺς, ὁ δὲ ἰταλὸς πρωθυπουργός, ὑποβλήθεις κατ' ἀκολουθίαν εἰς ἀνάκρισιν, ὡμολόγησεν ὅτι ἔλαβε τὸ ποσὸν τοῦτο, ἀλλ' ὅπως μεταχειρισθῆ αὐτὸ οὐχὶ πρὸς ἐκλογικοὺς σκοποὺς, ἀλλὰ χάριν τῶν ἐσθῶν τῆς Γενουθῆς. Ἄλλ' εἴτε αὐτὴ εἴτε ἐκείνη εἶνε ἢ πράγματι γενομένη χρῆσις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ποσοῦ, πάντοτε ἀναμφισδότητον ἀποβαίνει ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου παρίστανται ἔνοχος παραχρῆσεως τῶν κεφαλαίων τῆς Τραπεζῆς ταύτης, πράγμα, ὅπερ, συνδυαζόμενον μάλιστα μετὰ τῶν ἄλλων μαρτυριῶν, ἅτινα ἐπισφραγίζονται παρὰ τῇ ἀνακριτικῇ κοινοβουλευτικῇ ἐπιτροπῇ περὶ τῆς εἰς τὸ τραπεζικὸν σκάνδαλον συνενοχῆς καὶ ἄλλων πολιτευτῶν, οἷς παρανόμως κατεβλήθησαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ταμείου διάφορα χρηματικὰ ποσά, χρησιμοποιοθέντα εἰς ἐκλογικοὺς σκοποὺς, δὲν συντελεῖ βεβαίως εἰς παγίωσιν τῆς θέσεως τοῦ ἄρτι ἀνασχηματισθέντος ἰταλικοῦ ὑπουργείου. Δευτερεύουσα ἀπογοήτεσις τοῦ ἰταλικοῦ ὑπουργείου σχετικῶς πρὸς τὴν ἀποικιακὴν τῆς Ἰταλίας πολιτικὴν δύναται νὰ λογισθῆ ἢ σπουδὴ τοῦ βασιλέως Μενελικ, ὅπως ἐξοφλήσῃ τὸ ἐκ δύο ἑκατομμυρίων δάνειον, ὅπερ εἶχε συνημμένον πρὸς τὴν ἰταλικὴν κυβέρνησιν καὶ ὅπερ ὑπεχρεῖτο ἐντὸς εἰκοσαετίας νὰ ἐξοφλήσῃ. Οὕτως ἐνωρίς ἐξοφλῶν ὁ τῆς Ἀβυσσινίας ἄρχων τὰς πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς χρηματικὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ, ἀπαλλάσσεται ταῦτοχρόνως, ὅπερ καὶ ἐπεδίωκε, καὶ τῆς πολιτικῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἐν Ρώμῃ, πράγμα, ὅπερ δὲν εἶναι ἀσχετον πρὸς ἄλλαν εἰδῆσιν, ὅτι Ρῶσοι ἀξιοματικοὶ ἐκλήθησαν εἰς Ἀβυσσινίαν πρὸς ἐκγύμνασιν τοῦ ἀβυσσινιακοῦ στρατοῦ. — Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐξακολουθεῖ ἡ ὑπὸ τοῦ κοινοβουλίου συζήτησις τῶν ἄρθρων τοῦ ἰρλανδικοῦ νομοσχεδίου, ἀπορριπτομένων ἐκ διαδοχῆς δι' ἀξιολόγου πλειονοψηφίας τῶν ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτευσεως

προβαλλομένων τροποποιήσεων. Ἐκτὸς ὅμως τοῦ κοινοβουλίου ὁ τῶν ἀντισταυνομικῶν ἄγων ἐξακολουθεῖ ἐν τῇ αὐτῇ τραχύτητι, λίαν βραδέως, ὡς εἰκὸς, ἐπελθουσῶν, μετὰ τὰς προτέρας κατ' ἀντίθετον ἔννοιαν παρομοιώσεις αὐτοῦ, τῶν πρὸς νομιμοφοροῦσιν παραινέσεων τοῦ μαρκιστοῦ Σαλισβουρῆ. Ἡ συγκρότησις ἰδίᾳ ἐν Βελφάστρῃ ἀληθοῦς σχεδὸν ἀντισταυνομικῆς κυβερνήσεως μετὰ πολυμελοῦς κοινοβουλίου, προωρισμένων τούτου μὲν πρὸς μελέτην τῶν μέσων, δι' ὧν τελεσφορώτερον θὰ ἐπεδίωκετο ἡ καταπολέμησις τῶν φιλελευθέρων μεταρρυθμίσεων, ἐκείνης δὲ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων, ἰκανὴν παρέχει ἰδέαν τῆς καταστάσεως. Σχετικῶς πρὸς τὴν ἀποικιακὴν τῶν Ἀγγλῶν πολιτικὴν, ἔχομεν τὴν ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς ἐκκένωσιν τῆς Οὐγάνδας καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ γενικοῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας κήρυξιν τῆς ἀγγλικῆς προστατείας. Ἡ κυβερνήσις, ἐπερωτηθεῖσα ἐν τῷ κοινοβουλίῳ περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου μέτρου, ἀπεκρίθη δι' ὑπεκφυγῶν, αἵτινες ἀποδεικνύουσιν ὅτι καὶ νέον τμήμα προσετέθη ὀριστικῶς εἰς τὸ ἀχανὲς τῶν Ἀγγλῶν ἀποικιακῶν κράτος παρὰ τὰς τέως ἐναντίας πρὸς τὴν ἀποικιακὴν ἐπέκτασιν ἀρχὰς τοῦ κ. Γλάδστονως, ὑποχωροῦντος, φαίνεται, τοῖς φίλοις αὐτοῦ χάριν τοῦ ἰρλανδικοῦ νομοσχεδίου. — Ἡ ἐν Σεβαστουπόλει κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ τσάρου γενομένην ἐπιθεώρησιν τοῦ ῥωσικοῦ στόλου τοῦ Εὐξείνου, τῶν σκαφῶν τοῦ ὁποίου, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, καλλιτεχνικῶς εἰργασμένας εἰκόνας ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος ἐδωρήσατο τῇ Α. Α. Μ. τῷ Σουλτανῷ, παρουσία τῆς φυλακίδος τῆς ἐνταῦθα γαλλικῆς πρεσβείας παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς φιλοφρονητικώτατας τοῦ τσάρου περὶ Γαλλίας ἐκφράσεις, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἀγγέλεται ὅτι ὁ κ. Καρνὼ θὰ προσαγορευθῆ αὐτοπροσώπως τὸν ῥωσικὸν ἐν Βρέστη. Χωρὶς ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὰ γεγονότα ταῦτα ἐξαιρετικῶς σπουδαίαν σημασίαν, δυνάμεθα βεβαίως ν' ἀναγράψωμεν αὐτὰ ὡς χαρακτηριστικὰ τῆς ἐξακολοθησέως ἀπαραιοτήτων τῶν ἀδελφικῶν σχέσεων τῶν δύο μεγάλων Δυνάμεων.

MAX MÜLLER.

Ἄνθρωπος τῶν σοφωτάτων καὶ ἐπιφανεστάτων τοῦ σύμπαντος κόσμου διατρέχει ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἑλλθὼν ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ Φρειδερίκος-Max Müller, καθηγητῆς καὶ ἐπιτιμου μέλος τοῦ ἐν Ὁξφόρδῃ τῆς Ἀγγλικῆς Πανεπιστημίου. Ὁ τὸ ἔβδομηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἄγων καὶ τὸ φῶς ἰδὼν ἐν Densau τῆς Γερμανίας, εἶδε δὲ τοῦ γερμανοῦ ποιητοῦ Οὐίλιελμου Müller, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἀκαδημαϊκῶν αὐτοῦ σπουδῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Λειψίας μετέβη εἰς Παρίσιον ἐν οἷς ἤρξατο τῆς ἐκδόσεως τῶν Βεδῶν ἀπὸ τῆς Rig-Veda κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ διασήμεου Burnouf. Κατὰ τὸ 1850 προσεκλήθη καθηγητῆς τῆς ἱστορίας τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς συγκριτικῆς γραμματικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξφόρδης, ὃ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐπίτιμον μέλος. Πολλὰκις προσεκλήθη ὑπὸ Πανεπιστημίων τῆς πατρίδος αὐτοῦ,

ἀλλὰ προτίμησε νὰ μὲν ἔν τῇ πατρίδι τοῦ Γλάδστονος, ὅς τὰ μάλιστα τιμᾷ αὐτόν. Ὁ κράτιστος τῶν γλωσσολόγων τῆς ἐποχῆς ἀνέπτυξε τὴν συγκριτικὴν μυθολογίαν, ἣς πατὴρ ἐγένετο ὁ γερμανὸς Kuhn, ἰδίᾳ διὰ τῶν σοφῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ Mythologie comparée, Histoire des religions, Science de la religion, Origine des religions καὶ τοῦ Science du langage, σοφωτάτου γλωσσολογικοῦ συγγραμματος, ἐξ οὗ πλεῖστοι ἤρυσαντο καὶ δι' οὗ ἔστιν ὅτε καὶ σοφοὶ παρέστησαν. Τὸ σύστημα τῆς συγκριτικῆς μυθολογίας τοῦ Müller ἀνατρέψαν πάσας τὰς πρὸ αὐτοῦ πρὸς ἐξήγησιν τῶν μύθων σχολάς, ἐκλήθη οὕτως ὡς συγκρίτων πρὸς ἀλλήλους τοὺς μύθους τῶν λαῶν. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ συστήματος τούτου, ὅπερ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταπίξῃ τὸ σύστημα τοῦ Ἀγγλοῦ Andrew Lang, τῆς νέας ἱστορικῆς ἢ ἀνθρωπολογικῆς σχολῆς, ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῶν σημειώσεων τούτων, ἐρεῖδεται δὲ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς δε, τὴν ὁ Müller ἔθηκε, τῆς ἀνακαλύψεως τῆς συγγενείας τῶν ἰνδοευρωπαϊκῶν γλωσσῶν ἢ, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτὸς αὐτός, τῶν ἀρίων γλωσσῶν. Ἡ σύγκρισις τῶν λέξεων, αἰτινες ὑπὸ διαφόρους τύπους εἰσὶ κοινὰί πάσαις ταῖς ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις ρίπτουσι πολὺ φῶς ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς σημασίας αὐτῶν. Οὕτω περὶ τῶν θεῶν τῆς ἀρχαιότητος προκειμένου, ἀνατρέχει εἰς τὰς Βέδας, διότι, ὅπως ἐννοήσωμεν, καθὰ λέγει, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν νοῦν τῶν θεῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀνακαλύψομεν τὴν πρώτην ἔννοιαν τῶν αὐτοῖς ἀναφερομένων μύθων δέον νὰ λάβωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς παραλλήλους μαρτυρίας περὶ αὐτῶν, ὅσας παρέχουσιν ἡ λατινικὴ, γερμανικὴ, σανσκριτικὴ καὶ ζενδικὴ φιλολογία. Ἄθηνᾶ εἶνε ὄνομα θεᾶς ὅπερ ἐν τῇ ἑλληνικῇ οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν, ἀλλ' ὅπερ ἐστὶ τὸ αὐτὸ τῆς Ahanā, σημαίνοντι τὴν αὐγὴν ἐν τῇ σανσκριτῇ. Κατὰ τὴν γνώμην ταύτην ἐξηγοῦνται οἱ περὶ Ἄθηνῆς μῦθοι, συμβιβάζομενοι πρὸς φυσικὰ φαινόμενα τῆς αὐγῆς.

Ὁ Müller ἀποδίδωσιν εἰς τὴν μυθοποιητικὴν ἡλικίαν τῆς γλώσσης τὸν σχηματισμὸν τῶν μύθων. Ἐν ταῖς Βέδασι εὐρίσκει λέξεις ὁμοίους πρὸς τὰ ὀνόματα διαφόρων θεῶν ἢ ἡρώων τῶν Ἑλλήνων, αἰτινες σημαίνουσι φυσικὰ φαινόμενα, οἷον οὐρανόν, αὐγὴν κτλ. Θεωρεῖ δὲ ὅτι αὐταὶ αὐταὶ αἱ λέξεις κακῶς, νοηθεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐσχημάτισαν τοὺς μύθους αὐτῶν δηλ. κατὰ τὴν μεταφορὰν αὐτῶν ὑπέστησαν γλωσσικὴν πάθησιν (maladie du langage) ὡς λέγει. Ἐπειδὴ λοιπὸν αἱ λέξεις ἐλήφθησαν καὶ κατέστησαν ὀνόματα θεῶν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι προσωποποιηθέντων διὰ τῆς maladie du langage ἢ πρώτῃ ἀρχῇ τῶν ἑλληνικῶν μύθων ἀναζητητέα ἐν ταῖς Βέδασι. Ἐκ τῆς ἀναζητήσεως δὲ ταύτης φανήσεται ὅτι οὗτοι ἦσαν φυσικὰ δυνάμεις.

Τοιοῦτο τὸ μυθολογικὸν σύστημα τοῦ περιφανοῦς γλωσσολόγου. Ἐννοεῖται ὅτι συγγραμματα ἔχει πλεῖστα, ὧν οὐκ ὀλίγα εἰσὶ μεταπεφρασμένα εἰς τὴν γαλλικὴν. Ὅποσον δὲ τιμᾶται ὡς ἀισιανολόγος ἀποδείκνυσι καὶ τόδε, ὅτι τοῦ πρό τινος γενομένου ἐν Λονδίῳ συνεδρίου τῶν Ἀνατολιστῶν, οὗ τὰ πρακτικὰ, ὡς καὶ ὁ ἐν αὐτῷ λόγος τοῦ κ. Γλάδστονος, ἐδημοσιεύθησαν ἐν προτέροις τεύχεσι τῆς Ἐπιθεωρήσεως, προσήδρευσε ὁ Müller, τὸ δὲ διαγώνισμα, ὅπερ ἴδρυσεν ὁ φιλόμοσος βασιλεὺς τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Müller ἔθηκεν οὗτος, πρόεδρον τῶν ἑλληνοδικῶν αὐτῶν τάξεως.

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις ὁ ἀπὸ τῆς μαθητείας αὐτοῦ οικειῶς ἔχων πρὸς τὰ μέγιστα πρότυπα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης. Ἡ με-

λέτη τῶν ἀριστουργημάτων αὐτῶν συνεβάλετο ἐπίσης εἰς τὴν ἀνάδειξιν τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός. Ἦσαν μεγάλα καὶ μεγάλους ἐδημούρησαν.

Ο. Α.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Καίτοι οἱ ποιητικοὶ διαγωνισμοὶ Λασσάνας καὶ Φιλὰ δέλφειος φαίνονται καθυδόντες, καίτοι ἐκ τῶν ἐκάστοτε τοιούτων γενομένων οὐδὲν τι μέγα προσήλθε, παρέργεται οὐχ ἤττον ὁ ἐν Ἀθήναις Ἀρχαῖ καὶ ὁ σύλλογος προτείνων φιλολογικὸν καὶ ποιητικὸν διαγώνισμὸν. Ἐπὶ τούτῳ ἐξελέξατο ἐπιτροπὴν διὰ μὲν τὴν φιλολογικὴν πενταμελῆ ἐκ καθηγητῶν, διὰ δὲ τὴν ποιητικὴν, ὅπερ ἐνέχει καὶ τὸ δρᾶμα καὶ τὴν μουσικὴν, ὅκταμελῆ ἐκ λογίων καὶ μουσικῶν. Τὰ κατὰ τὴν ἀγῶνα γνωσθήσονται δι' ἀρμόδιον προκηρῦξιν. Καλὴν ἐπιτυχίαν!

— Διατρίβει ἐνταῦθα ἀπὸ τινων ἡμερῶν ὁ γνωστότατος καὶ χαρίεστατος ἐκδότης τοῦ Ρωμηοῦ κ. Σουρῆς μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἐλθὼν ὅπως ἀναπνεύσῃ τὴν ἀποπνεύσαν πνεύσιν αὐρὰν τοῦ Βοσπόρου.

— Ἐλήφθη τὸ τεύχος τοῦ ἰανουαρίου καὶ μαρτίου τοῦ περιοδικοῦ συγγραμματος τοῦ ἐν Παρισίοις πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ συλλόγου, πλεῖστα ἐνέχον τὰ ἐνδιαφέροντα ἐν οἷς καὶ βιβλιογραφίαν περὶ τοῦ ἔργου τοῦ ἐν Παρισίοις κ. Ψυχᾶρη Μελετών τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας.

— Ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 11 φεβρουαρίου ἢ Κυανῆ Ἐπιθεωρήσεως (Revue Bleue) ἐδημοσίευσεν πρόσκλησιν τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς ὅπως ἀποστείλωσιν αὐτῇ δελτίον ἐνέχον ὅς ἐκάστος νομίζει ἀπαραιτήτους παντὶ συγγραφεῖς. Αἱ σταλεῖσαι ἀπαντήσεις ἦσαν πλεῖσταί, ἐλήφθησαν 800 δελτία, ἐξ ὧν τὰ 764 ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. Ἰβου δὲ τὰ κατὰ πλειονοψηφίαν ὑποδειχθέντα ὀνόματα ποιητῶν καὶ πεζογράφων: Victor Hugo, Molière, Shakespeare, Racine, La Fontaine, Musset, Corneille, Goethe, Voltaire, Pascal, Lamartine, Ὀμηρος, Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, Montaigne, Cervantes, Michelet, Balzac, Daudet, Renan, La Bruyère, Flaubert, Bossuet, Rabelais, Daudet, Virgile.

— Ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενης Ἐφημερίδος ὁ κ. Ἰακώβος Πολυλάς ἐδημοσίευσεν ἐπίκρισιν τῶν Εἰδωλῶν τοῦ κ. Ροῖδου, ἀποκρούων τὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ φρονῶν ὅτι τὸ δημοτικὸν ἰδίωμα εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπικρατήσῃ ποτὲ καθαρὸν ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. Ψέγει τὸν κ. Ροῖδον ἐπὶ τῷ συμβιβαστικῷ αὐτοῦ συμπεράσματι.

— Τὸ 29 συνεδρίον τῆς «Γενικῆς Γερμανικῆς Ἐταιρείας τῆς μουσικῆς» συνήλθεν ἐν Μονάχῳ πρό τινων ἡμερῶν, διαρκέσων ἡμέρας πέντε. Τὸ πρόγραμμα τοῦ συνεδρίου ἦν λίαν πλούσιον καὶ τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρον οὐκ ὀλίγα μελοδράματα καὶ μουσικὰ τεμάχια ἐξετελέσθησαν.

— Περὶ τοῦ ἐν Δυλοῖς κατ' αὐτὰς ἀνακαλυφθέντος ἀγάλματος τοῦ Ἀπόλλωνος ἐλήφθησαν ἐκείθεν εἰς Ἀθήνας αἱ ἐπόμεναι πληροφορίαι: Τὸ ἄγαλμα εἶνε ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, σωζόμενον